

๖๔. พวกความคิดอุบาทว์ไม่สามารถบรรลุธรรมได้

A Weirdo Cannot Attain the Enlightenment

ขอน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

In Honor of the Blessed One of the Fully Enlightened One

By Nithee Siripat – Siripat.com and Academiae Network. 2016

ความสำคัญของบทความ

ถ้าจะกล่าวไว้ในแดนพระพุทธศาสนานั้น มีพวกความคิดอุบาทว์มากมายได้แฝงตัวเข้ามา อันเป็นแนวคิดที่ถือเป็นลัทธิที่จัดอยู่นอกพระพุทธศาสนา ได้เข้ามาแทรกแซงอยู่ในพระธรรมวินัยอยู่ตลอดเวลา ตามความเปลี่ยนแปลงทางสังคมหรือทางวัฒนธรรม เนื่องด้วยอิทธิพลของความเปลี่ยนแปลงอย่างก้าวกระโดดในด้านเทคโนโลยีต่างๆ แห่งยุคสมัยใหม่ โดยปกติอันเป็นธรรมชาติของมนุษย์นั้น คือ การพยายามประยุกต์ดัดแปลงสิ่งที่ยากถึงแม้มีมาตรฐานคุณภาพดีเยี่ยมก็ตาม ก็จะทำให้ง่ายสะดวกต่อความต้องการของพวกตน แม้แต่หลักธรรมวินัยหรือคำสอนของพระพุทธเจ้าก็ตาม ก็ไม่ได้รับการยกเว้นจากพวกความคิดอุบาทว์ที่เข้ามาถึงสถิตอยู่ในพระศาสนา จนทำให้บางคนมีความเชื่อสนิทว่าเป็นพระสงฆ์สาวกของแท้ของพระพุทธเจ้า คือ ได้มีโชคร้ายอย่างจังเข้าไป โดยแทบไม่รู้ตัวเพราะความประมาทอย่างไม่มีสติสัมปชัญญะ นั่นเอง เห็นของไม่ดี เป็นของดี หรือ เห็นกงจักรเป็นดอกบัว ถ้าแก้ไขไม่ทันการณ์ ก็ย่อมฉิบหายเสียคุณอันใหญ่ได้ ก็ย่อมหมดโอกาสได้เห็นโลกุตระธรรม อย่างน่าเสียดายเวลาของชีวิตไปในชาตินี้ การคบหามิตรจึงจัดเป็นเรื่องสำคัญสำหรับผู้ปฏิบัติธรรมในยุคสมัยใหม่เช่นกัน ที่เรียกว่า “กัลยาณมิตรตตา” คือ ความมีกัลยาณมิตร พร้อมด้วยความไม่ประมาทมีสติสัมปชัญญะ ที่เรียกว่า “อัปปมาตะ” ด้วยการคิดอย่างรอบคอบถูกหลักถูกวิธี โดยหาประโยชน์ได้ ประกอบด้วยปัญญาและเหตุผลทั้งคิดแบบอนุโลมกับปฏิโลมในหลักปฏิจางมุขปาถ ที่เรียกว่า “โยนิโสมนสิการ” [สัมมาทิฐิ-สัมมาสังกัปปะ] บุคคลนั้นย่อมเกิด “ปัญญาเห็นธรรม-ดวงตามเห็นธรรม-ธรรมจักขุ” [ทิพพจักขุญาณ] ได้ ด้วยขันติและวิริยะอย่างจริงจัง โดยไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ ไม่มีเหตุผล.

บทความที่ ๖๔ ประจำปี ๒๕๕๕ – พวกความคิดอุบาทว์ไม่สามารถบรรลุธรรมได้

ในการปฏิบัติธรรมนั้น คุณสมบัติของผู้จะบรรลุธรรมได้นั้น ต้องประกอบด้วยความเห็นชอบแห่งสัมมาทิฐิ หรืออยู่ใน “กระแสแห่งอริยมรรคตามหลักมัชฌิมาปฏิปทา” อย่างแท้จริง คือ มีความรู้แตกฉานในธรรมอย่างดีพร้อม พร้อมด้วยการอยู่ในฐานะตามภาวะอันถูกต้องและสอดคล้องเสมอ นั่นคือ มีวิสัยทัศน์กว้างไกลอย่างชาญฉลาดหรือเชี่ยวชาญในกระบวนการคิดพิจารณาไตร่ตรองเหล่าสภาวะธรรม ด้วยโลกีย์ปัญญาและโลกุตตรปัญญา ที่ดำเนินปฏิบัติตามหลักไตรสิกขาอันสะอาดบริสุทธิ์จากกิเลสทั้งหลาย ได้แก่ **อธิปัญญาสิกขา-อริสัสสิกขา-อริจิตตสิกขา** หรือ **อริยมรรคมีองค์ ๘** นั่นเอง บุคคลที่ดำเนินชีวิตอยู่นอกเส้นทางของอริยมรรค จึงจัดเป็นพวกความคิดอุบาทว์ คิดแบบถึกถ้ำอย่างมีวาระซ่อนเร้นที่แฝงด้วยผลประโยชน์อันไม่ควรจะได้ ประการสำคัญ ไม่ได้ตั้งปณิธานเพื่อเข้าถึง “สัจภาวะแห่งนิพพาน” เป็นพวกสังฆธรรมปฏิรูปหรือ พุทธศาสนาปลอม ที่แฝงตนอยู่ในสังคม ด้วยการหลอกคัดแปลงพระธรรมวินัยให้ผิดเพี้ยนจากพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง สร้างความเชื่อความศรัทธาอย่างผิดๆ ให้แก่สังคมที่ไม่ค่อยชอบเรียนรู้เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ที่พากันเข้ามาเป็นเหยื่อตามแนวคิดของตน กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ “**เก่งเกินพระ สัมผัสพระพุทธเจ้าผู้ประกาศพระศาสนาเสียอีก**” สังคมที่ไม่ชอบการเรียนรู้ สังคมปัญญาหางอึ่ง สังคมไม่ใช่ปัญญาและเหตุผลในการคิดพิจารณาปัญหาทั้งหลายเหล่านี้ ย่อมตกเป็นเหยื่อของพวกเขาโดยปริยายอยู่แล้วได้ง่ายยิ่งนัก ที่วางท่าเหมือนกับผู้บรรลุธรรมวิเศษแล้ว แต่ยังคงไม่จัดอยู่ในอริยบุคคลหรือทักษิณบุคคลอย่างแท้จริง “**พวกของปลอม-พวกของเลียนแบบ**” ฉะนั้น พุทธศาสนิกชนพึงต้องใช้ปัญญาและเหตุผล ก่อนจะวางใจปลงเชื่อใครง่ายๆ ต้องเป็นประโยชน์แก่ตนอย่างแท้จริง ด้วยการพิสูจน์ได้หรือปฏิบัติตามแล้วย่อมเห็นผลได้ตามที่แนะนำ และจัดเป็นแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องและสอดคล้องตามพระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า ถ้าเป็นธรรมที่ออกนอกทางตาม **หลักมัชฌิมาปฏิปทา** แล้ว ก็ให้ลองตัวออกได้ เพราะสิ่งนั้น ไม่ใช่พระพุทธศาสนาอีกต่อไป เป็นแนวคิดของปฏิบัติของพวกความคิดอุบาทว์มากกว่า ก่อนที่พวกนี้จะนำความเสียหายมาสู่ชีวิตของตนทั้งในปัจจุบันและอนาคต นั่นคือ “**ช่วยไม่รู้จบ**” เพราะฉะนั้น ก่อนจะปลงใจเชื่อใครๆ ต้องมีศรัทธาประกอบด้วยปัญญาและเหตุผลจริงๆ ไม่หลงงมงายอย่างเสียสติ คิดพิจารณาไตร่ตรองอย่างขาดสติสัมปชัญญะ ไม่ใช่วิจารณ์ญาณไม่รู้ไม่เห็นอะไรตามที่เห็นจริงหรือตามสภาพที่สิ่งนั้นๆ ดำรงอยู่เป็นอยู่ตามกำหนดแห่งธรรมดา แต่กลับเข้าไปปรุงแต่งตามที่ตนชอบหรือตามจริตอุปนิสัยของตน ในที่สุดท้ายก็จัดเป็นพวกกลุ่ม “**ชนหลงทิศ**” มีความคิดมั่วๆ นับถือศรัทธาทุกศาสนาไปหมด ขอให้ตนได้รับประโยชน์คงใจคิดก็พอ หรือไม่อดไม่อยากสุขสบายก็พอตามกระแสแห่งโลกธรรม นั่นเอง แต่อย่างไรก็ตาม ความไร้ระเบียบอย่างมีแบบแผนหรือมีเกณฑ์มาตรฐาน ที่สามารถวัดผลและประเมินผลได้นั้น เป็นเหตุทางความเชื่อเชิงวัฒนธรรม ที่ไม่เอาถ่านหรือทำอะไรก็ไม่จริงจัง ทำเป็นเล่นๆ อย่างไร้สาระแก่นสารต่อชีวิต คนเหล่านี้ไม่ค่อยประสบความสำเร็จในชีวิตมากนัก เพราะมีนิสัยสันดานอยู่กับสิ่งไม่จริงหรือภาพลวงตา ไม่จริงจังกับอะไรทั้งสิ้น อยู่เหมือนหมาเหมือนแมวไปวันๆ หนึ่ง ไม่สามารถก้าวสู่ความเป็นอริยบุคคลได้

เพราะขาดสติปัญญาที่จะรู้เห็นสิ่งต่างๆ ตามเป็นจริง หนึ่ง พวกความคิดอุบาทว์นั้น คือ พวกอวิชชา พวกมาจากอบายภูมิ พวกไม่พบความเจริญศิวิไลซ์ พวกเดินทางสวนกับ *อริยมรรค* หรือ *หลักมัชฌิมาปฏิปทา* หรือ พวกไม่ศรัทธาในเรื่อง *กรรม-วิบาก* และสัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของของตน และประการสำคัญ คนพวกนี้เป็นบ่อนทำลายความศรัทธาปสาทะในพระพุทธศาสนาโดยตรง [อธิโมกษ์] เพราะไม่เชื่อว่าบุคคลสามารถบรรลุธรรมวิเศษได้ด้วยตนเอง คือ ด้วยความอดทนและความพากเพียร-*ขันติสังวรและวิริยสังวร* จนเกิดความรู้อคมชัด-*อภิปัญญา* ความตรัสรู้-*สัมโพธิ* และภาวะปราศจากอาสวะแล้ว-*นิพพาน* เพราะฉะนั้น ผู้ปฏิบัติธรรมด้วยศรัทธาอธิโมกษ์ปลงใจเชื่อเด็ดขาดในพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า *อย่าประมาท-อัปมมาทะ* หรือหลงประเด็น-*สัมโมหะ* ในการดำเนินแนวทางปฏิบัติธรรมของตน โดยไม่ให้เกิดความเสื่อมศรัทธา เนื่องด้วยยังประสบความล้มเหลวในการเจริญภาวนาอยู่ ซึ่งต้องประกอบความเพียร-*วิริยารัมภะ* ต่อไปและสร้างขวัญกำลังใจให้ตนเอง อย่างเห็นแก่ความสุขสบายจนเกิดความเพิดเพลินในโลกทั้งหลาย หรือพอใจติดใจกับสังขารทั้งหลาย อันเป็นเหตุให้กลับหวนสู่กระแสแห่งโลกธรรมเช่นเดิม ในการไปค้นหาพวกความคิดอุบาทว์เป็นกัลยาณมิตรนั้น ย่อมไม่เกิดความเป็นสิริมงคลในชีวิต มีแต่จะประสบความวิบัติ ความฉิบหายทั้งชีวิต และข่อมหมดโอกาสเห็นคุณอันใหญ่แห่ง “*โลกุตตรธรรม*” แต่อย่างไรก็ตาม พวกความคิดอุบาทว์มักมีความเพียรอย่างผิด-*มิจฉาวายามะ* เป็นการพอกพูนกิเลสมากกว่า และสามารถประพฤตินจนได้ *มิจฉาสติ* และ *มิจฉาสมาธิ* เป็นสมาธิฝ่ายธรรมชั่ว เกิดฤทธิ์ได้เช่นกัน เช่น ระลึกชาติได้ ได้ดาทิพย์ ได้หูทิพย์ แสดงฤทธิ์ได้อย่างอัศจรรย์ หรือเคาจิตใจคนอื่นได้ เป็นต้น ดังเช่น พวกหมอผี หมออาคมเวทย์ มนต์ หรือพวกร่างทรง รวมทั้งกลายเป็นพวกหมอดูเทวดา คอยหลอกชาวบ้านหาเงิน-*มิจฉาอาชีพะ* ผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากหาเงินสู้คนอื่นไม่ได้ ก็มักเข้าไปพึ่งพวกความคิดอุบาทว์ดังกล่าวนี้ กลายเป็นพวกมิจฉาทิฎฐิ-*มิจฉาสังกัปปะ* และกลายเป็นองค์กรเครือข่ายแพร่ขยายออกไป แต่มีจิตใจเศร้าหมองถึงแม้ว่าจะมีฐานะดีหน่อย จิตอันขุ่นมัวนี้ก็ข่อมเวียนวายตายเกิดอยู่ใน *สังสารวัฏฏ์* [สังสารทุกข์-ทุกข์] จิตใจไม่สดใสเบิกบาน ดังเช่นกลุ่มคนผู้ปฏิบัติธรรมอย่างถูกต้องตามหลักมัชฌิมาปฏิปทา เพราะข้อประพฤติปฏิบัติตนของคนเหล่านี้ คือ “*พวกอธรรม*” การสมประโยชน์กันเกิดจากการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน ไม่ใช่ตั้งอยู่บนหลัก *เมตตาธรรม* และ *กรุณาธรรม* กล่าวคือ เป็นการเอาวัดเอาเปรียบกันหรือการเบียดเบียนกันนั่นเอง การปฏิบัติธรรมในพระพุทธศาสนานั้น เป็นเรื่อง “*มรรคภาวนา-สันติธรรม-โพธิปักขิยธรรม ๓๗*” และสัมปยุตต์กับการเจริญภาวนาธรรม ได้แก่ (๑) *สมณะ-สมณภาวนา* กับ (๒) *วิปัสสนา-วิปัสสนาภาวนา* เพื่อให้สามารถบรรลุความตรัสรู้ถึง “*สัจภาวะแห่งนิพพาน*” ที่เรียกว่า “*โลกุตตรธรรม ๘*” ได้แก่ ได้แก่ (๑) *โลกุตตรมรรค-มัคคญาณ ๔-อริยมรรคมีองค์ ๘* (๒) *โลกุตตรผล-ผลญาณ ๔-อริยมรรคมีองค์ ๘-สัมมาญาณ* และ (๓) *นิพพาน-อรหัตตผลวิมุตติ-อริยมรรคมีองค์ ๑๐-สัมมัตตะ ๑๐-สัมมาวิมุตติ* ในเส้นทางแห่งอริยมรรคดังกล่าวนี้ พวกความคิดอุบาทว์ไม่สามารถบรรลุธรรมวิเศษดังกล่าวนี้ได้ ในประการสุดท้ายนี้ พุทธศาสนิกชนทั้งหลายต้องใช้วิจารณญาณอย่างสูงในการเลือกคบหาสมาคมกับพวกความคิดอุบาทว์หรือ

พระอริยเจ้าด้วยความไม่ประมาท และเพื่อประโยชน์สูงสุดแห่งตน โดยไม่หลงลืมหลักธรรม “กัลยาณมิตรตา” นั่นคือ ความมีกัลยาณมิตรกับอริยบุคคลทั้งหลายหรือผู้รู้ผู้ทรงธรรม ด้วยประการฉะนี้.

